

1. PEATÜKK

HÄDAABIKÕNE PROTOKOLL

20. detsember kell 23.34,
Hofi linna häirekeskus,
Baierimaa

P: Politsei kuuleb, kellega ma räägin?

H: Jaa, halloo, ma sooviksin pitsat tellida.

P: Kulla proua, te valisite politsei hädaabinumbri.

H: Just. Salaami ja juustuga.

(paus)

P: Saan aru. Te olete ohus ja teid ähvardatakse?

H: Jah.

P: Te ei ole ruumis üksi?

H: Täpselt nii.

P: Kas kurjategijaid on mitu?

H: Ei. Ainult üks pitsa.

P: Hästi. Te olete väga tubli. Kas see isik
on relvastatud?

(pikem paus)

H: Jah. Suurus XXL palun.

P: Kas olete haavatud?

H: *Pepperoni*'ga.

P: Raskelt?

H (piinatud häälega naerdes): Kui ma varsti süüa
ei saa, siis ma suren.

P: Selge. Te olete vapper naine. Te saate hakkama.
Abi jõuab kohe teie juurde. Andke mulle nüüd palun
täpne aadress.

H: Hmm. Muidugi. (paus, raske hingamine) Tooge see Rabenhammerisse, ee ... Tannensteigi tänav 18.

P: Kas see on korter?

H: Ee ... puhkemaja. Metsaraja maja.

P: Hästi, mis teie nimi on?

H: Valentina. Valentina Rogall. Aga ukseel muidugi nimesilti pole. Mida ...

(ragin, telefon kaetakse ilmselt käega kinni)

H (kellelegi ruumisviibijale): Jah. Ma ütlen.

H (uuesti telefoni, ebakindlalt, väriseva häälega):

Kas te kuulete? Jätke pitsa palun ukse taha.

Sularaha on mati all.

P: Kuskohas te majas täpselt olete? Esimesel korrusel?

H: Ei.

P: Siis teisel?

H: Täpselt. (paus, ragin) Kui kiiresti te jõuate?

P: Abi saabub mõne minutiga. Õelge nüüd palun:

„Pole viga, ma ootan telefoni juures, kuni olete kulleri kätte saanud.“

H: Pole viga, ma ootan telefoni juures, kuni olete kulleri kätte saanud. Üks hetk, oodake. Ma pean veel ütlema ...

(pikem paus, ragin, arusaamatu kõnekõmin taustal, allasurutud nuuksumine)

H: Ei, ei, seda ma ei tee.

P: Hallo? Halloo? Kas olete veel kuuldel?

(vali piinarikas karjatus)

Ühendus katkeb.

Kõne lõpp kell 23.37

2. PEATÜKK

RABENHAMMER, TANNENSTEIG 18

KELL 23.51

STRACHNITZ

Väike kivikatuses majake näis oma pooleldi alla lastud ruloodega politseiinspektor Strachnitzile otsekui silma pilgutavat.

Öö oli külm ja tähine. Ükski pilv ei varjutanud täiskuud, mis heitis heledat valgust ja lõi mulje, nagu valitseks videvik, mitte kesköö.

Mitu päeva oli lund sadanud. Eile hommikul oli sadu korraks järele jäänud, kuid siis õhtupoole uuesti pihta hakanud, nii et hääletult liikuda oli võimatu. Strachnitz ja tema kannul kõndiva naispolitseiniku saabaste all krudises lumi igal sammul, kui nad suundusid mäest üles tupiktänava viimase maja poole. Vähemalt oli keegi teele liiva puistanud ja nad ei libisenud tagurpidi alla tagasi. Sellegipoolest ähvardas Strachnitzit oht kukkuda. Järjekordselt polnud ta osanud juua. Liiga palju alkoholi, liiga vähe vett. Möödunud tunnid olid jätnud oma jälje ja teekond Metsaraja majani, nagu seda majakest puhkuseportaalides nimetati, näis pikenevat, mitte lühenevat.

„Paistab päris vaikne olevat,“ lausus ta noorele kolleegile, kui nad olid kohale jõudnud. Häirekeskuse kutsungi ajal oli ta viibinud läheduses, kuid sisu järgi otsustades oli kohe selge, et sellele väljakutsele ei saa minna üksinda. Nii oligi ta pidanud Samira ära ootama.

Samira hingas sügavalt sisse ja vaatas ringi. „Keegi on seal igatahes ärkvel,“ tähendas ta. Ülemisel korrusel põles tuli, samas kui ülejäänud majad asunduses olid mattunud pimedusse. Mõnes aias sãras tuledega ehitud jõulupuu, kuid Metsaraja maja juures puudus igasugune välisvalgustus. See-eest veikles

jõulumeeleolus kaunistatud aknal kuni kolmandikuni lühemaks põlenud jäme küünal.

„Näe!“ Samira osutas maapinnale.

Arvukad jalajäljed, mida kattis õhtul kergelt sadanud lumi, andsid tunnistust sellest, et rada oli hiljuti olnud tihedas kasutuses. Kahtlemata oli seda mööda millalgi astunud ka Valentina Rogall, noor naine, kes oli teinud eriskummalise pitsa-hädaabikõne.

„Imelik,“ nõustus Strachnitz.

Viimaste päevade ilmaennustuse tõttu leidus vaevalt kedagi, kes siia matkama tulnuks. Suvi oli olnud kuum ja kuiv. Hapraks muutunud puuvõradel lasus värskelt sadanud lumi. Torm võib endaga kaasa tuua eluohtlikud tagajärjed. Eelmisel aastal samal aastaajal oligi üks kergemeelne matkasell maha langeva puuoksa alla jäänud ja surma saanud.

Elu kooskõlas loodusega. Milline jaburus! mõtles Strachnitz ja katsus masinlikult teenistusrelva vesti küljes.

Ta armastas Frangi metsa, lumiseid mägimaastikke, puhast õhku ja sooja päikesepaistet oma kodukandi mäetippudel Põhja-Baierimaal. Aga ta polnud nii rumal, et peaks emakest maad oma sõbraks.

„Loodus tahab meid tappa. Maavärinad, vulkaanipursked, üleujutused, bakterid, metsloomad, viirused, puugid, haigused, kõrvetav kuumus, jääne külmus ... aastatuhandeid on inimene need üle elanud. Mitte sellega, et on lasknud loodusel rahulikult võimutseda. Vaid ennast tema eest kaitstes, nagu kaitseb end rahvas, kelle maad ründavad sõjakad sissetungijad: koobaste, majade, riiete, ravimite, kütmise, püsside, õngeritvade ja rotimürgiga.“

Nii oli õpetanud juba tema isa.

„Kas me siis saame loodusest jagu?“ oli ta poisikesena isalt küsinud ja sellega kõrvakiilu ära teeninud.

„Sa ei kuulanud üldse. Ma ütlesin, et me kaitseme ennast. Mitte ei võitle. Loodus võitleb meiega. Ja õigusega. Meie oleme tema vaenlased. Meil pole toiduahelas mingit otstarvet. Meie eksisteerimisel pole mõtet. Seepärast ei pea loodus meile kunagi rahuettepanekut

tegema. Seepärast on kõik katsed vähem elektrit kulutada, vähem liha süüa ja vähem prügi toota täiesti jaburad. Sama jaburad nagu paluda kasvajal vähem vohada. Me oleme juba kord looduse vähkkasvaja. Looduse vaatenurgast tuleks meid täielikult eemaldada.“

Mida vanemaks Strachnitz sai, seda paremini mõistis ta oma vana ning vahepeal raskesti haigestunud ja kibestunud isa, kes oli avalikkusele terve eluaeg hoopis teist nägu näidanud. Tõsise kriminaalkomissari nägu, alati valmis välja astuma kaitset vajavate kodanike eest.

Teeskleja selline.

Miks ometi oli ta papsi kuulda võtnud, tema jälgedesse astunud ja politseisse tööle läinud? *„Tahad sa edaspidigi oma elu turvamehena raisata või ükskord tõelise mehena tõelist meeste ametit pidada?“*

Strachnitz kahetses seda peaaegu iga päev. Täna ehk rohkemgi kui iial varem. Sellegipoolest ei võtnud ta kuulda iseenda sisehäält, mis jäisest tuulest kantuna talle kõrva sosistas, et ta peaks ringi pöörama ja majja mitte sisenema. Eriti mitte pohmakaga, mis talle iga hingetõmbega küünised närvirakkudesse löi.

Õnneks valitses ta ennast nii palju, et noor kolleeg ei märganud tema santi seisundit. Nii Strachnitz vähemalt lootis.

Teel möödusid nad kõigepealt kuurist, siis maja külge ehitatud garaažist, mille lame katus oli kujundatud väikeseks terrassiks vaatega metsale.

Maja taga asuva sissepääsu kohal süttis liikumisanduriga lamp.

Välisukse klaasaknale oli seestpoolt musta markeriga midagi soditud.

„Kummaline,“ kommenteeris Samira.

Strachnitz noogutas. „Paistab olevat mingi märk.“

Hoogne joon kujutas numbrit **2** või tähte S, oleneb, kas vaadata seest- või väljastpoolt.

Välisuks oli praakil. Strachnitz lükkas selle ettevaatlikult lahti. Uks avanex kägisedes kitsukesse ja pimedasse esikusse.

Kitsas trepp paremat kätt viis teisele korrusele. Vasemal pool puitpaneelseinas paiknes elektrikapp. Ka selle uks oli markeeritud. Sedakorda numbriga 5.

„Tere! Tulime pitsat tooma!“ hõikas Strachnitz nii valjusti, et see pidi kostma üle terve maja. Ei mingit vastust. Peale väljas ulguva tuule polnud kuulda ühtegi heli.

Mahajäetud mulje jätnud maja sisemuses lõhnas jahtunud kamina ja märja koera järele.

Kahjuks mitte napsi järele.

„On siin keegi?“

All parkimisplatsil oli ta Samirale selgitanud, et nad ei tohi politseinike moodi välja näha, seepärast vahetasid nad vormiriided tavaliste jopede vastu.

„Helistajat ähvardav kurjategija ootab pitsakullerit ja selline petlik mulje peab talle ka jääma.“

„Raha polnud mati all!“ hüüdis Strachnitz nüüd ja läks, püstol käes, esikus edasi, kuni jõudis õhukese puitukseni vasemat kätt. Maja lagi oli tema masti mehele liiga madal, nii et ta pidi end kergelt kühmus hoidma.

Ta avas ukse ja astus esmapilgul hubasena tunduvasse elutuppa: väike mugav nahkdiivan ja kõrvikkorjuga tugitool, nende vahel põrandal punaste lillornamentidega Pärsia vaip, millele seisis ratastel diivanilaud rustikaalse kaminahju ees. Elutoast viis uks kööki, mille jõulukaunistustega akent oli komissar väljast näinud. Ruloo oli pooleldi alla lastud ja aknalaua seisis musta värvi küünal.

„Tühi,“ ütles Samira.

Ka Strachnitz oli kohe näinud, et tüüpilises maamaja köögis polnud kedagi. Toolid olid söögilauast eemale nihutatud. Siin lõhnas külma kohvi ja absindi järele. Laua olid pesemata nõud.

„Vaata!“ Strachnitz osutas kaminahju klaasuksele. Tahmunud pinnale näpuga tõmmatud number 19 meenutas talle oma isikliku sõiduauto määratud mootorikatet, millele lapsed olid eelmisel nädalal sodinud naerunäo.

Strachnitz põlvitas ja tegi kaminaukse lahti. Samira tema selja taga hüüatas valjult ja jahmunult.

„Oh issand!“

Strachnitz tõi samuti kuuldavale hüüatuse. Ropuma. Paanilisema.

See ei saa ju võimalik olla!

Talle meenus, mida isa oli rääkinud oma kõige hullemast juhtumist patrullpolitseinikuna. Üks narkar, kes arvas, et deemonid on tema sisse tunginud, oli püüdnud endal saatanast neetud vasakut kätt aiakääridega maha lõigata.

Kurat!

Puudega köetavas koldes ei olnud käsi. Ainult nimetissõrm. Pooleldi maha tulnud küünega. Üleni verine, amatöörlikult maha lõigatud. Süüitamiseks mõeldud pilbaste otsa sätitud nagu inimsööja eelroog.

„Taevane arm,“ kähistas Samira ja pööras pea kõrvale.

„Mul on vaja kriminaliste!“ andis Strachnitz keskusele edasi. „Ja abijõudusid. Saatke kohe ka kiirabi.“

Ta põrnitses külma kollet, kirus ennast ja oma elu ning enda püstiajamine võttis tal liiga kaua aega, mistõttu märkas ta liiga hilja, et kolleegi pole enam tema kõrval.

3. PEATÜKK

SAMIRA

Strachnitz oli keelanud tal üksi üles minna, aga Samira ei näinud ühtegi põhjust mehele kuuletuda. Mees oli küll pikema teenistuskogemusega ja tehniliselt võttes tema ülemus, aga hingeõhu ja kõikuva kõnnaku järgi otsustades praegu vaevalt võimeline ülesannet edukalt lõpule viima, rääkimata käskude jagamisest. Oodaku ta pealegi all abijõudusid. Samira ei tahtnud lasta endale hiljem ette heita, et oli abitu naise hätta jätnud.

Ta võttis välja teenistusrelva.

Kulunud trepiastmed kriuksusid igal sammul kõvasti. Ühelegi hingele, kes üleval katusealusel korrusel viibis, ei saanud see kuulmata jääda. Samira ei vaevunud enam pitsakullerit teesklema ja veendus varsti, et seda poleks algusest peale vaja olnud. Ka ülemised toad olid tühjad, nii magamistuba kui ka väike töötuba, kust viis klaasuks garaažipealsele terrassile.

Ei mingit Valentina Rogalli. Ei mingit meest, kes teda ähvardas.

Aga ka siin leidis märke, mis osutasid sellele, et alles hiljuti oli siin keegi olnud. Magamistoas vedelesid tekk ja padjad kaheinimesevoodi kõrval. Voodile oli lina peale tõmmatud, aga see polnud puhas. Nagu all välisuksel ja elektrikapil, oli ka linal näha numbreid.

Paremal pool number 9. Vasemale oli punase markeriga kritseldatud 17.

Mis siin toimub?

Samira leidis voodi kõrvalt väikese mündirohelise ümbriku, mis polnud palju suurem kui pangakaart. Ta võttis selle üles ja tegi lahti. Sees oli kaart musta viltpliiatsiga kirjutatud tekstiga. Luuletusega, mis tekitas Samira maos tunde, nagu oleks ta just pidanud ära sööma mädamuna.

*Tulgu surm ja allakäik,
kalendritüdrukuga läbi kõik!
Kastis kinni, trallalallallaa!
Surmaõhtu käes on ka,
surmaõhtu käes on ka!*

Samira ei osanud arvata, mida on mõeldud kastiga. Vaimusilmas nägi ta amputeeritud sõrmega laipa kastis, mis võis olla kirst – või kui teksti autorit sõna-sõnalt võtta, siis kastitaolises moodustises, näiteks liivakastis.

Või ...

Ta kõndis ümber voodi. Kükitas. Kompas sõrmedega vaipa, mis oli nii tume, et esmapilgul polnud võimalik märgata tumedat vedelikku, mis immitses voodist põrandale.

Voodist.

Õigemini voodikastist.

Tulgu surm ja allakäik.

Voodi all. Kasti sees.

„Mis siin toimub?“ kuulis ta Strachnitzi häält ukse juures.

Laevalgus tundus äkki kuhtuvat.

Relv laskevalmis, kergitas Samira voodi madratsiosa sellest küljest, kust ta oli ümbriku leidnud. Vedrumehhanism ei tahtnud kohe kuuletuda, nagu oleks seda vägisi valesse asendisse sunnitud.

Tema selja taha astunud Strachnitz suunas voodile taskulambi valgusvihi.

„Oh issand!“

Samira hääل kähises õudusest.

Olevus voodikastis polnud äratuntav ei mehe ega ka naisena ning Samira kahtles hetkeks, kas see üldse oligi inimene, sest ta polnud kunagi varem kuulnud kedagi kisendamas nii kohutavalt ja arusaamatult.

„Kiirabi!“ kuulis ta Strachnitzit enda taga raadiosaatjasse mõiratamas. „Otsekohe!“

Ideaalmaailmas oleks Samira nüüd kuulnud sireene ning politsei- ja kiirabiautode kummide vilinat. Operatiivsõidukite vilkurid oleksid magamistuppa heitnud siniseid valguskiiri.

Kuid midagi seesugust ta ei kuulnud. Ega näinud vilkurite valgust. Ainult üleni verist ja raskelt hingavat miskit voodikastis.

Kalendritüdruk?

„Kiirabi, kuhu see kuramuse päästeauto jääb?“ möirgas Strachnitz raadiosaatjasse. Siis läks põrgu lahti. Kui kolleegi tähelepanu oli hõivatud raadiosaatjaga, sööstis verega kaetud olevus äkitselt ühe hüppega voodikastist välja.

Samira üritas. Aga tal ei õnnestunud tulistada ainsatki lasku, enne kui olevus Strachnitzi kaitsetu kõri kallale kargas.